

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 13 kwietnia 2017 r. – Bundeskammer für Arbeiter und Angestellte/ING-DiBa Direktbank Austria Niederlassung der ING-DiBa AG

(Sprawa C-191/17)

(2017/C 239/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bundeskammer für Arbeiter und Angestellte

Strona pozwana: ING-DiBa Direktbank Austria Niederlassung der ING-DiBa AG

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 4 pkt 14 dyrektywy 2007/64/WE w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego (zwanej dalej „dyrektywą w sprawie usług płatniczych”) ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że termin „rachunek płatniczy” (art. 4 pkt 14) obejmuje także internetowy rachunek oszczędnościowy, na który dany klient (z wkładem na żądanie i bez szczególnego udziału banku) w drodze telebankingu może dokonywać wpłat na prowadzony w jego imieniu rachunek i wypłat z prowadzonego w jego imieniu rachunku (rachunek bieżący w Austrii), i z tego względu jest on objęty zakresem stosowania dyrektywy?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylająca dyrektywę 97/5/WE (Dz. U. 2007, L 319, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag na posiedzeniu w ośrodku zamiejscowym w Amsterdamie (Niderlandy) w dniu 25 kwietnia 2017 r. – X/ Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Sprawa C-213/17)

(2017/C 239/30)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag z siedzibą w Amsterdamie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X

Strona pozwana: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 23 ust. 3 rozporządzenia Dublin ⁽¹⁾ należy rozumieć w ten sposób, że Włochy stały się odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w tym państwie przez skarżącego w dniu 23 października 2014 r., pomimo że ze względu na złożone uprzednio w Niderlandach wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej w rozumieniu art. 2 lit. d) rozporządzenia Dublin, z których ostatni był jeszcze w tym czasie rozpatrywany w Niderlandach – jako że Afdeling nie orzekł jeszcze w przedmiocie odwołania wniesionego przez skarżącego od wskazanego powyżej w pkt 1.3 orzeczenia rechtbank z dnia 7 lipca 2014 r. – Niderlandy były pierwotnie odpowiedzialnym państwem członkowskim?